

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. — Ὅρσε λοιπόν, βρέ Περικλῆ, ὀκτώ φτυσιαῖς ἴστη μούρη.

Π. — Γιατί μὲ φτύνεις;

Φ. — Μ' ἐρωτᾷς; φτύσε καὶ σὺ, γαιδοῦρι.

Κι' ἂν ἀγαπᾷς εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ζοῦμε πάντα φίλοι,
προτοῦ τὸ καλημέρα ποῦν τὰ φιλικὰ μας χεῖλη,
θὰ σέ μουντζώνω, Περικλῆ, καὶ θὰ μὲ φασκελώνης,
χωρὶς θυμὸ νὰ σοῦ κρατῶ, χωρὶς νὰ μοῦ θυμώνης.

Μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα,
ἀντὶ παντὸς χαιρετισμοῦ κι' ἀντὶ τοῦ καλημέρα,
ἕνας ἴστων ἄλλον φάσκελα σιωπηρῶς θὰ δίνῃ
κι' ἀπὸ κοντὰ κι' ἀπὸ μακριὰ ἴστα μούτρα θὰ τὸν φτύνη,
γιατί, καθὼς μᾶς ἔκαμε αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης,
δὲν μένει ἄλλο τίποτα, βρέ Περικλῆ, νὰ κάνης,
παρ' ὅποιον ἔβρισκεις ἐμπροστὰ τρεῖς μουντζαῖς νὰ τοῦ δίνης,
νὰ σέ κλωτσῶ, νὰ μὲ κλωτσᾷς, νὰ φτύνω καὶ νὰ φτύνης.

Π. — Φτύσε λοιπόν, βρέ Φασουλῆ...

Φ. — Φτύσε καὶ σὺ ἐμένα.

Π. — Ὡ πόλεμοι τοῦ Θεόδωρῆ κι' ὄνειρτα χαμένα!

Μοῦ ἔρχετ' ἕνα θούριον τοῦ Ρήγα ν' ἀπαγγεῖλω.

Φ. — Θυμᾶσαι ποῦ σοῦ ἔλεγα ἴστῃς Πασχαλιᾶς τὸ φύλλο

πῶς ἄργηγορα τὸ στάτους κρὸ θὰ ἴδομε, ἀδελφέ μου,

τὸ πρό τοῦ πέμπτου δηλαδὴ Ἑλληνικοῦ πολέμου,

τούτῃστι πῶς θὰ ἔλθωμεν ἴστην ἐποχὴν ἐκείνην,

ποῦ ἔβλεπε δεκαετῆ ὁ Θεόδωρος εἰρήνην,

ὅπου ὁ νέος πόλεμος δὲν εἶχ' ἀκόμ' ἀνάψῃ

κι' ὁ Δούνης εἰς τὸν Χρόνον του δὲν εἶχ' ἀκόμη γράψῃ

ἐκεῖνό του τὸ κήρυγμα, τὸ τόσον σμερδαλέον,

ποῦ ἔσβυσε διὰ παντὸς ἀπὸ τὸν Χρόνον πλέον,

ποῦ λόγους εἰς τὸ Συντάγμα δὲν ἔβγαζε ἀκόμη

ὁ κύριος Γεννάδιος κι' οἱ ἄλλοι περιδρόμοι,

κι' ὁ στρατηλάτης Θεόδωρῆς μὲ τόσας συγκινήσεις

δὲν ἔκαμνε ἴστους φλογερούς Ἀρκάδας προσφωνήσεις,

καὶ οὐτ' ἐξεσβερκῶνετο κανένας εἰς τὸ ζήτη

κι' ὁ τράγος τοῦ Συντάγματος πασιγνωστός δὲν ἦτο,

κι' οὐδὲ ἠπέλει ὁ Ἐγιοῦπ τὰ σύνορα τοῦ κράτους;...

ἴδου λοιπόν ποῦ ἤλθαμε ἴστο πρόφῃν ἄντε στάτους,

καὶ ἡ Εὐρώπη χάριτι ποῦ γαύρου Δεληγιάννη

μπλοκίς, ὡς λέγουν, ντὲ λὰ γκέρ καὶ πασιφίξ μᾶς κάνει.

Καὶ θεωρῶ κατόρθωμα τοῦ Θεόδωρῆ μεγάλο,

διότι ἕκατάφερε μὲ τῶνα καὶ μὲ τᾶλλο

σ' αὐτὰς τὰς τόσον σοβαρὰς τοῦ ἔθνους περιστάσεις

νὰ προσελκύσῃ τὴν ὀργὴν τῆς οἰκουμένης πάσης,

καὶ νὰ μᾶς φέρῃ, Περικλῆ, κι' ἀπὸ τῶν δύο πόλων

τοιούτων πλήθος σύμμικτον, τοιούτων μέγαν στόλον,

ὅπου ὁ νοῦς μου σταματᾷ καὶ τὸ κορμί μου τρέμει,

καὶ δὲν τὸν εἶδε ἡ Ἑλλάς ἀφότου ἐπολέμει

εἰς τὴν ἀγίαν θάλασσαν τῆς πάλαι Σκλαμῆνος

μὲ Ξέρξην, μὲ Μαρκόνιον καὶ κάθε ἄλλο κτῆνος.

Π. — Καὶ τέλος πάντων ἔπεσε;

Φ. — Ὡ! ἔπεσε ὁ τάλας,

στριγγιλίζων ὡς ὑστερικός ἴστων φίλων τὰς ἀγκάλας,

κι' ἔξω φρενῶν ὁ δυστυχῆς πρὸς ὄλους παρελθῆρει

κι' ἀκόμη λόγους ἔβγαζε ἀπὸ τὸ παραθύρι,

καὶ σὰν τὸν Δούνη ἔβλεπε τριγύρω συνωμότας

καὶ δολοφόνους μυστικούς κι' αὐστριακούς προδότας,

κι' ἐφώναζε πῶς πόλεμον δὲν εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ,

διότι δὲν εὐρίσκεται κανεὶς νὰ τὸν συνδράμῃ,

διότι καὶ ὁ βασιλεὺς κι' ὁ κόσμος τὸν προδίδει

καὶ ὄλους μᾶς ἐκτὸς αὐτοῦ μᾶς πάει ριπιτιδί.

Κι' ἐγὼ ἴστων συμπτώματα κακῆς μονομανίας,

τοῦ ἔψαλα ἐξορκισμούς κατὰ τῆς βασκανίας,

κι' ἐνῶ ἐκεῖνος ἤκουε παιᾶνας στρατοπέδων,

ἐγὼ μονάχος ἔτρεξα ἴστων στόλαρχον Ἀλφρέδον,

καὶ τὸν ἐπαρκαλέσα μετὰ λυγμῶν καὶ θρήνων
τώρα ποῦ ἀφοπλίζονται οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων
νὰ δέσῃ χειροπόδαρα εὐθὺς τὸν Δεληγιάννη
καὶ νὰ τὸν στείλῃ ἀναυλα κατὰ τὴν Κεϋλάνη,
παρέα μὲ τὸν Ἀρχιεπὶ νὰ κάμῃ ἐκεῖ πέρα,
καὶ ἴσως ὅταν καὶ αὐτὸς ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα,
νὰ μὴ κυττάξῃ λάχανα, οὐδὲ φωνὰς ν' ἀκούῃ,
καὶ οὔτε Μακκαϊδονικούς παιᾶνας ν' ἀντικρούῃ.

Π. — Ὡ! πόσον τὸν ταλαίπωρον πολεμιστὴν λυποῦμαι!

Φ. — Κι' ἐγὼ διὰ τὴν θέσιν του μεγάλως συγκινοῦμαι,
καὶ χύνω μαῦρα δάκρυα ἐπὶ τῇ παραίτησιν.

Π. — Καὶ δὲν ὑπάρχει, Φασουλῆ, ἐλπίς νὰ σωφρονίσῃ;

Φ. — Καθὼς ὁ Αἴας, Περικλῆ, ἐπὶ αἱμάτων κεῖται

κι' ἀναφωνεῖ ἀγριωπὸς « Ἑλλήνων παῖδες ἴτε»,

κι' ἀνακηρύττει πόλεμον βαρὺν κατὰ Τουρκίας,

καὶ τῶν ἐφέδρων προσκαλεῖ ἀκόμα ἡλικίας,

καὶ τὴν Εὐρώπην σύμπασαν γελᾷ καὶ φεβερίζει,

καὶ λέγει πῶς ὑποχωρεῖ, ἀλλὰ δὲν ἀφοπλίζει.

Κι' ἐνῶ μὲ τὴν παραίτησιν ὁ κόσμος ἐλαφρόνει,

ὁ Παπαμιχαλόπουλος ἴστην μίσση ξεφυτρώνει

καὶ προσκαλεῖται τάχιστα Κυβέρνησιν νὰ φέρῃ,

καὶ ἡ πατρίς ἀγαλλεταὶ καὶ ἡ Εὐρώπη χαίρει,

καὶ τὰ ταμεῖα, Περικλῆ, ἀνοίγονται μὲ φόρα

κι' ἐκ τῶν Μολαίων ἐρχονται τρεῖς μάγει μὲ τὰ δῶρα,

κι' ἐγὼ κτυπῶ, βρέ Περικλῆ, τὴν κούτρα μου ἴστων τοῖχο,

γιατί καθόλου εὐκολα δὲν ἔρχεται ἴστο στίχο

τοῦ Μολαίτου τόνομα καὶ εἶμαι σ' ἀπορίαν...

ἂν δὲ ποτὲ δὲν ὑμνηθῇ ἴστην νέαν ἱστορίαν

κι' ὁ βουλευτὴς τῆς Λιμηρᾶς, σὲ διαθεβιαίων

πῶς τοῦτο θὰ ὀφείλεται εἰς τόνομα του μόνο.

Π. — Κι' ὁ Μολαίτης ἔκαμε Κυβέρνησιν;...

Φ. — Τί κρῖμα!

τὴν ἐντολὴν κατέθεσε κι' ἐκεῖνος παραχρῆμα,

ἐξ ἀφορμῆς, ὡς λέγεται, παρορμηθεὶς εὐλόγου,

πρὸς εὐτυχίαν καὶ ἡμῶν καὶ τοῦ ἐμμέτρου λόγου.

Π. — Ἀμμ' ὁ Ριακῆς;

Φ. — Τί τραβᾷ καὶ τοῦτος ὁ καυμῆνος!

γιὰ Ἰπουργεῖο φαίνεται πολὺ φαρμακωμένος,

καὶ δὸς του πάει κι' ἔρχεται κι' ἀνεβοκατεβαίνει

καὶ ὄλο μπαρμπερίζεται κι' ἀκόμη περιμένει

νὰ προσκληθῇ ἴστ' Ἀνάκτορα διὰ τῶν ὑπογείων...

Πλὴν ἐπὶ τέλος ἔκαμε τὸ ἄχρουν Ἰπουργεῖον

ὁ γέρο Βαλβῆς, Πετμεζᾶς, Μισούλης, Βενιζέλος,

(κι' ὀλίγου δεῖν νὰ προσκληθῇ κι' ὁ ἄχρουν ὁ Σεμτέλος)

Ἀνδρέας ὁ Αὐγερινός, ὁ προσφιλέτης μου γείτων,

ὁ πρῶτος καὶ καλλίτερος ἐκ τῶν Ἑρωτοκρίτων,

ὁ Παππηλιόπουλος, ὁ κύριος Λευριώτης,

καὶ τέλος πάντων, Περικλῆ, τὰ πάντα ματαιότης.

Κι' ἂν ἐπιθύμησες πολὺ τοῦ ἔθνους τοὺς πατέρας,

θὰ τοὺς ἴδῃς εἰς τὴν βουλὴν σ' ἑπτὰ ὀκτὼ ἡμέρας

νὰ δίδουν ἴστων Θεόδωρον ἐμπιστοσύνης ψῆφον

καὶ τοῦ φρικτοῦ ἀφοπλισμοῦ νὰ συζητοῦν τὸν γρίφον.

Πλὴν φεῦ! ἐνῶ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος

μᾶς γίνεται μπλοκίς ντὲγ κέρ καὶ πασιφίξ συγχρόνως,

κι' ἐνῶ ἕκαταντήσαμεν ἐξώλης καὶ προώλης,

ὁ περιούσιος λαὸς τῆς ὑψηλίου ὄλης

μὲ τὴν χρυσὴ Πρωτομαγιά καταδιασκεδάζει

καὶ πίνει τὸν περιδρόμο καὶ τάντερά του βγάξει,

καρπούς εἰρήνης ποθητῆς κι' ἐντιμοστάτης ὀρέπει

τὸ ρόδινον τὸ μέλον του εἰς τοὺς αἰθέρας βλέπει.

Δι' ὄλα ταῦτα, Περικλῆ, ἀρχίνα νὰ μὲ φτύνης,

κι' ἄς τρέξωμεν εἰς τὴν βουλὴν μὲ σύμβολα εἰρήνης,

ν' ἀκούσωμεν τί θὰ εἰπῇ ὁ κάθε πατριώτης,

ὁ Μπούτουνας, ὁ Κάρτσωνας, κι' ὁ κύριος Γκριζιώτης.

Π. — Ὅρσε λοιπόν ὀκτὼ φτυσιαῖς...

Φ. — Σοῦ δίνω ἄλλαις τόσαις.

Π. — Ὅρσε καὶ δέκα φάσκελα καὶ χαστουκίαις καμπόσαις.